

oslabil. Nesmíš být zranitelná. Musíš žít, Sare. Jsi moje nejvýjimečnější svěrenkyně. Ty *musíš* přežít.“

Já bych tomu úplně neříkala přežití. Až se na svoje osmnácté narozeniny probudím, kletba si vezme moje srdce a tím mi ukradne i schopnost milovat. Život zcela postrádající city představuje pro Munu naprostý vrchol snažení. Mělo by se mi ulevit, měla bych se dokonce radovat z toho, že jakmile kletba splní svůj depresivní slib, už nikdy se nebudu muset otřepávat z bolesti způsobené zlomeným srdcem. Ale ať se snažím sebevíc, nedokážu ze sebe setřást neodbytný pocit budoucí ztráty.

„Budu v pohodě.“ Sama tomu spíš nevěřím a vůbec by mě nepřekvapovalo, kdyby o tom Munu taky pochybovala.

„Nikoho si nepouštěj k tělu. Lidem se nedá věřit. Stejně ti nepřinesou nic než trápení.“ Vzhledne ke světlu z pohasínající lucerny. „Nenech vyhasnout plamen svého hněvu. Hněv ti srdce nezlomí. Použij vztek jako svůj štít. Pokus se přeměnit všechn ten žal v rozhořčení.“

„Už dost, prosím.“ Nemám náladu na poučování, které jsem si vyslechla už tisíckrát, ani na vymýšlení velkolepého plánu na přežití, dokonce ani na promýšlení toho, co budu dělat po návratu. Rozhodně se nepotřebuju na mámu zlobit místo toho, abych ji oplakávala. Hlavně proto, že jsem to dělala už za jejího života.

„Prostě udělej, co musíš,“ požádám hlasem plným beznaděje. „Pošli mě zpátky.“

Naposledy, pomyslím si. Měla bych být vděčná. Ale v současné chvíli nejsem schopná cítit vůbec nic.

Munu jemně přikývne. I přes to, že je na mě většinou přísná, vím, že mi nikdy nezlomí srdce.

„Dobře, *canim*. Budu počítat do pěti, ve jménu Tajnosvětí a jeho nadřízených.“ Munu se natáhne a chytne mě za levou ruku. Rozevře ji a hledím na tři jizvy, které mám vyryté do dlaně, a k nimž se teď přidala čtvrtá – nejhlubší, má tvar dokonalého kruhu. Tečka, jako kdyby označovala konec.

Podívám se na ni a připomenu si, že už mi nezbývá žádná naděje. *Nikoho nemám.*

Munu foukne na jizvu, až mnou projede studený vítr, jako bych byla prach. „Vplétám tě zpátky do života,“ slyším ji pronášet, zatímco mě něco tlačí a táhne, maluje a vymazává, trhá a opravuje a ona počítá. „Jedna, dva, tři –“